

Категорія справи

№910/32311/15

: не визначено.

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА 01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В,
тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

16.02.2016 **Справа №910/32311/15**

За позовом Публічного акціонерного товариства «Б»

До Товариства з обмеженою відповідальністю «Х»

Про визнання недійсними договору факторингу № 2 від 08.12.2014, договору
про

відступлення права вимоги від 08.12.2014 та зобов'язання вчинити дії

Суддя Сівакова В.В.

Представники сторін:

від позивача Сobotник Р.В. - по дов. № 123 від 11.01.2016

від відповідача Сергєєва В.С. - по дов. № б/н від 13.08.2015

СУТЬ СПОРУ:

На розгляд Господарського суду міста Києва передані вимоги Публічного акціонерного товариства «Б» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Х» про

1. визнання недійсним договору факторингу № 2 від 08.12.2014;
2. визнання недійсним договору про відступлення права вимоги від 08.12.2014 за договором іпотеки (посвідченим 15.02.2008 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Морозовою С.В. та зареєстрованим в реєстрі за № 2563), який посвідчений приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Морозовою С.В. та зареєстрованим в реєстрі за № 6642;

3. зобов'язання повернути документи, перелік яких наведений в позовній заяві.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що укладення договору факторингу № 2 від 08.12.2014 відбулось з порушенням вимог законодавства, а саме: на підставі підробленого протоколу спільного засідання комітету управління активами і пасивами та тарифного комітету ПАТ «Б» від 07.11.2014; за заниженою вартістю (без проведення попередньої оцінки); з перевищенням повноважень (одноособово без колегіального рішення правління ПАТ «Б»). Позивач вважає, що договір факторингу № 2 від 08.12.2014 містить ознаки нікчемності, визначені ст. 38 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб». У зв'язку з цим рішенням Уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на ліквідацію Білої І.В. № 4 від 30.11.2015 визнано нікчемними спірні договори. Просить застосувати наслідки недійсності договору факторингу № 2 від 08.12.2014 шляхом повернення документів.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 25.12.2015 порушено провадження у справі № 910/32311/15 та призначено справу до розгляду на 21.01.2016.

Позивачем 30.12.2015 до відділу діловодства суду подано заяву про забезпечення позову шляхом заборони відповідачу відступати на користь третіх осіб право вимоги, набуте ним на підставі договору факторингу № 2 від 08.12.2014.

Розглянувши в судовому засіданні 21.01.2016 заяву позивача про забезпечення позову суд відзначає наступне

Відповідно до ст. 66 Господарського процесуального кодексу України господарський суд за заявою сторони, прокурора або з власної ініціативи має право вжити передбачених статтею 67 цього Кодексу заходів до забезпечення позову. Забезпечення позову допускається в будь-якій стадії провадження у справі, якщо невжиття таких заходів може утруднити чи зробити неможливим виконання рішення господарського суду.

Статтею 67 Господарського процесуального кодексу України визначено заходи забезпечення позову, зокрема позов забезпечується шляхом заборони відповідачеві вчиняти дії, що стосуються предмета позову.

Відповідно до п. 1 постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 16 від 26.12.2011 «Про деякі питання практики застосування заходів до забезпечення позову» особа, яка подала заяву про забезпечення позову, повинна обґрунтувати причини звернення із заявою про забезпечення позову. З цією метою та з урахуванням загальних вимог, передбачених статтею 33 ГПК України, обов'язковим є подання доказів наявності фактичних обставин, з якими пов'язується застосування певного заходу до забезпечення позову.

Відповідно до ст. 33 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

Згідно ст. 32 Господарського процесуального кодексу України доказами у справі є будь-які фактичні дані, на підставі яких господарський суд у визначеному законом порядку встановлює наявність чи відсутність обставин, на яких ґрунтуються вимоги і заперечення сторін, а також інші обставини, які мають значення для правильного вирішення господарського спору.

Заявником не наведено та не надано достатньо обґрунтованих даних про існування обставин, що призведуть до неможливості чи утруднення виконання рішення суду.

Враховуючи викладене, заява позивача про забезпечення позову задоволенню не підлягає.

Відповідачем в судовому засіданні 21.01.2016 подано клопотання про залишення позовної заяви без розгляду на підставі п. 4 ст. 63 Господарського процесуального кодексу України.

Суд розглянувши подане клопотання відповідача відмовляє в його задоволенні з огляду на наступне

Стаття 63 Господарського процесуального кодексу України містить перелік підстав для повернення позовної заяви без розгляду на стадії розгляду судом питання про прийняття позовної заяви.

Положеннями Господарського процесуального кодексу України не передбачено можливість повернення позовної заяви без розгляду після порушення провадження у справі за відповідним позовом.

Відповідач у поданому в судовому засіданні 21.01.2016 відзиві на позовну заяву проти задоволення позовних вимог заперечує посилаючись на наступне. Посилання позивача щодо наявності ознак підроблення рішення спільного засідання Комітету управління активами і пасивами та тарифного комітету ПАТ «Б» від 07.11.2014 не відповідає дійсності. Дійсно, позивач подавав заяву про вчинення кримінального правопорушення щодо підроблення відповідного рішення. Але, позивач не надає інформації, що постановою слідчого Селидівського МВ ГУ МВС України в Донецькій області капітаном міліції Желтухіним А.О. від 22.10.2015 якою кримінальне провадження, внесене до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №12015050500001167 від 09.06.2015 закрито у зв'язку з встановленою відсутністю в діях посадових осіб ПАТ «Б» складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 366 КК України. Твердження позивача щодо відчуження активу за заниженою вартістю, також не відповідає дійсності, оскільки таке відчуження відбулося за винагороду у розмірі 36 884,55 грн., яку позивач прийняв у повному розмірі; заборгованість фізичних осіб-кредиторів на момент укладення договору факторингу, а саме на 08.12.2014 вже списана, як безнадійна. Відповідач зазначає, що уповноважена особа Фонду мала провести аудиторський аналіз договорів натомість здійснено оцінку, звіт про яку не може бути прийнятий до уваги. Позивачем не наведено норм права та положень Статуту, які б доводили обставину щодо перевищення повноважень при укладення договору факторингу № 2.

Позивач в судовому засіданні 21.01.2016 позовні вимоги підтримав повністю.

Відповідач в судовому засіданні 21.01.2016 проти позовних вимог заперечив повністю.

В судовому засіданні 21.01.2016 на підставі ст. 77 Господарського процесуального кодексу України було оголошено перерву до 04.02.2016.

Відповідачем в судовому засіданні 04.02.2016 на підставі ст. 38 Господарського процесуального кодексу України подано клопотання про витребування у позивача доказів.

Суд розглянувши дане клопотання задовольнив його.

Ухвалою Господарського суду міста Києва № 910/32311/15 від 04.02.2016, у зв'язку з необхідністю витребування доказів, розгляд справи був відкладений на 16.02.2016.

Відповідачем 16.02.2016 в судовому засіданні подано письмові пояснення.

В судовому засіданні 16.02.2016, відповідно до ст. 85 Господарського процесуального кодексу України, було оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Розглянувши матеріали справи та заслухавши пояснення представників сторін, Господарський суд міста Києва

ВСТАНОВИВ:

08.12.2014 між Публічним акціонерним товариством «Б» (Клієнт, позивач) та Товариством з обмеженою відповідальністю «Х» (Фактор, відповідач) було укладено договір факторингу № 2 (далі - договір факторингу № 2).

Відповідно до п. 1.1. договору факторингу № 2 в порядку та на умовах, визначених цим договором, позивач продає (переуступає) відповідачу право вимоги до боржника (ОСОБА_7), які включають в себе Кредитний договір (надалі - Кредитний договір, деталі якого містяться у додатку № 1 до цього договору), а відповідач приймає такі права вимоги та зобов'язується передати фінансування в розпорядження позивача за плату.

Загальна сума заборгованості за Кредитним договором на дату набрання чинності цього договору, складає 3 688 455,32 грн. (п. 1.1.4. договору факторингу № 2).

Відповідно до п. 2.1. договору факторингу № 2 відповідач надає фінансування позивачу у національній валюті України в сумі 36 884,55 грн.

Згідно з актом приймання-передачі прав вимоги від 08.12.2014 (додаток № 2 до договору факторингу № 2) позивач передав, а відповідач прийняв права вимоги (з усією документацією), як визначено у договорі факторингу № 2 від 08.12.2014.

Згідно з актом прийому-передачі документів до договору факторингу № 2 від 08.12.2014 (додаток № 3 до договору факторингу № 2) позивач передав, а відповідач прийняв документи, перелік яких визначений в цьому акті.

08.12.2014 між Публічним акціонерним товариством «Б» (Первісний іпотекодержатель, позивач) та Товариством з обмеженою відповідальністю «Х» (Новий іпотекодержатель, відповідач) укладено договір про відступлення права вимоги за договором іпотеки (посвідченим 15.02.2008 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу _____ С.В. та зареєстрованим в реєстрі за № 2563), який посвідчений 08.12.2014 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Морозовою С.В. та зареєстрований в реєстрі за № 6642 (далі - договір про відступлення № 6642).

Відповідно до п. 1.1. договору про відступлення № 6642 в порядку та на умовах, визначених цим договором, позивач відступає (передає), а відповідач набуває (приймає) усе та будь-яке належне позивачу право вимоги за договором іпотеки (з урахуванням всіх внесених до нього змін та доповнень) (надалі - відступлені права), включаючи, але не обмежуючись, право звернути стягнення на предмет іпотеки за договором іпотеки і за рахунок предмету іпотеки задовольнити свої вимоги за Кредитним договором у повному

розмірі, у разі невиконання боржником та/або майновим поручителем, зобов'язань за Кредитним договором.

Сторони домовились, що заміна сторони, яка іменується - Іпотекодержатель у зобов'язаннях, що виникли на підставі договору іпотеки, вважається такою, що відбулася, а права вимоги за договором іпотеки вважаються відступленими відповідачу з моменту підписання цього договору, скріплення печатками сторін та нотаріального посвідчення цього договору.

Згідно з п. 1.2. договору про відступлення № 6642 предметом іпотеки за договором іпотеки є: нежилі приміщення з № 1-№ 12 (групи приміщень № 22 в літ. А), що знаходяться за адресою: АДРЕСА_1, загальною площею 126,20 кв.м., що належить Іпотекодавцю на праві власності на підставі договор (купівлі-продажу, посвідченого 15.02.2008 приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу _____ та зареєстрованого у реєстрі за № 2559.

Відповідно до п. 1.4. договору про відступлення № 6642 сума невиконаного боржником зобов'язання перед новим кредитором станом на момент укладення цього договору, згідно Кредитного договору та відповідно договору про відступлення права вимоги, становить 3 688 455,32 грн.

Постановою правління Національного банку України № 844 від 25.12.2014 Публічне акціонерне товариство «Б» віднесено до категорії неплатоспроможних.

Рішенням виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб № 164 від 25.12.2014 з 26.12.2014 розпочато процедуру виведення Публічного акціонерного товариства «Б» з ринку шляхом запровадження в ньому тимчасової адміністрації.

Постановою правління Національного банку України № 265 від 23.04.2015 постановлено відкликати банківську ліцензію та ліквідувати ПАТ «Б».

Рішенням виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб № 87 від 24.04.2015 з 24.04.2015 розпочато процедуру ліквідації Публічного акціонерного товариства «Б».

Спір виник внаслідок того, що на виконання ч. 2 ст. 38 закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» уповноваженою особою Фонду за результатами проведення службового розслідування встановлено, що укладення договору факторингу № 2 відбулось з порушенням вимог законодавства, а рішенням № 4 від 30.11.2015 визнано нікчемними договір факторингу № 2 та договір про відступлення № 6642. Отже, спір про визнання недійсним нікчемних правочинів переданий на вирішення суду.

Оцінюючи подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин справи в їх сукупності, суд вважає, що вимоги позивача задоволенню не підлягають з наступних підстав.

Господарські договори укладаються за правилами, встановленими Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом, іншими нормативно-правовими актами щодо окремих видів договорів (ч. 7 ст. 179 Господарського кодексу України).

Виходячи зі змісту ч. 2 ст. 1 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» метою цього Закону є захист прав і законних інтересів вкладників банків, зміцнення довіри до банківської системи України, стимулювання залучення коштів у банківську систему України, забезпечення ефективної процедури виведення неплатоспроможних банків з ринку та ліквідації банків.

Процедура щодо виведення неплатоспроможних банків з ринку і ліквідації банків врегульована Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», який є спеціальним законом у даних правовідносинах.

Пунктом 16 ст. 2 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» встановлено, що тимчасова адміністрація - процедура виведення банку з ринку, що запроваджується Фондом стосовно неплатоспроможного банку в порядку, встановленому цим Законом, а відповідно до п. 6 ст. 2 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» ліквідація банку - це процедура припинення банку як юридичної особи відповідно до законодавства.

Статтею 38 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» визначено, що протягом дії тимчасової адміністрації Фонд зобов'язаний забезпечити перевірку правочинів (у тому числі договорів), вчинених (укладених) банком протягом одного року до дня запровадження тимчасової адміністрації банку, на предмет виявлення правочинів (у тому числі договорів), що є нікчемними з підстав, визначених частиною третьою цієї статті.

Правочини (у тому числі договори) неплатоспроможного банку є нікчемними зокрема з таких підстав:

- банк безоплатно здійснив відчуження майна, прийняв на себе зобов'язання без встановлення обов'язку контрагента щодо вчинення відповідних майнових дій, відмовився від власних майнових вимог;
- банк здійснив відчуження чи передав у користування або придбав (отримав у користування) майно, оплатив результати робіт та/або послуги за цінами, нижчими або вищими від звичайних (якщо оплата на 20 відсотків і більше відрізняється від вартості товарів, послуг, іншого майна, отриманого банком), або зобов'язаний здійснити такі дії в майбутньому відповідно до умов договору.

Позивач зазначає, що укладення договору факторингу № 2 відбулось на підставі подробленого протоколу спільного засідання комітету управління активами і пасивами та тарифного комітету ПАТ «Б» від 07.11.2014.

Так, позивач зазначає, що 15.05.2015 до органів МВС України було подано заяву про вчинення кримінального правопорушення за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 366 КК України - складання, видача службовою особою завідомо неправдивих офіційних документів, внесення до офіційних документів завідомо неправдивих відомостей, інше подроблення офіційних документів. Відомості про вчинення кримінального правопорушення внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12015050500001167 від 09.06.2015.

Однак, як вбачається з постанови слідчого Селидівського МВ ГУ МВС України в Донецькій області від 22.10.2015 кримінальне провадження, внесене до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12015050500001167 від 09.06.2015, закрито у зв'язку з

встановленою відсутністю в діях посадових осіб ПАТ «Б» складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 366 КК України.

З постанови слідчого вбачається, що в результаті досудового розслідування не підтвердився факт внесення неправдивих відомостей до протоколу спільного засідання комітету управління активами і пасивами та тарифного комітету ПАТ «Б» від 07.11.2014.

Матеріали справи свідчать, що заборгованість фізичної особи ОСОБА_7 на момент укладення договору факторингу № 2 списана як безнадійна.

Постановою Правління Національного банку України № 172 від 01.06.2011 затверджено Порядок відшкодування банками України безнадійної заборгованості за рахунок резерву (далі - Порядок), згідно п. 2 якого банк визначає заборгованість за активними банківськими операціями як безнадійну (далі - безнадійна заборгованість) відповідно до методики, установлені Положенням про порядок формування та використання банками України резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями, затвердженим постановою Правління Національного банку України № 23 від 25.01.2012.

Згідно п. 3 Порядку банк має право відшкодувати (списати) за рахунок резерву безнадійну заборгованість, яка включає суму основної заборгованості перед банком та/або нараховані доходи (борг боржника), за якою є прострочення погашення боргу або його частини понад 180 днів.

Відповідно до даних, наведених у поданому позивачем звіті ТОВ «Ако-Експерт» кількість днів прострочення заборгованості боржника за Кредитним договором (ОСОБА_7) склала - 1461 дні.

Згідно з п. 5 Порядку рішення про відшкодування (списання) за рахунок резерву безнадійної заборгованості приймається виконавчим органом банку (правлінням або радою директорів банку).

Отже, не відповідають дійсності твердження позивача, що договір факторингу № 2 укладено за заниженою вартістю.

Крім цього, стаття 627 Цивільного кодексу України встановлює, що відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Статтею 6 Цивільного кодексу України визначено, що:

Сторони мають право укласти договір, який не передбачений актами цивільного законодавства, але відповідає загальним засадам цивільного законодавства.

Сторони мають право врегулювати у договорі, який передбачений актами цивільного законодавства, свої відносини, які не врегульовані цими актами.

Сторони в договорі можуть відступити від положень актів цивільного законодавства і врегулювати свої відносини на власний розсуд.

Сторони в договорі не можуть відступити від положень актів цивільного законодавства, якщо в цих актах прямо вказано про це, а також у разі, якщо обов'язковість для сторін положень актів цивільного законодавства випливає з їх змісту або із суті відносин між сторонами.

Згідно зі ст. 3 Цивільного кодексу України загальними засадами цивільного законодавства, є в тому числі: свобода договору.

Згідно з ст. 628 Цивільного кодексу України зміст договору становлять умови, визначені на розсуд сторін і погодженні ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства.

Стосовно посилань позивача на укладення договору з перевищенням повноважень слід зазначити наступне

Відповідно до п. 9.9. статуту ПАТ «Б» голова правління має право самостійно (без попереднього або додаткового погодження з органами управління банку) приймати рішення про укладення (в тому числі, укласти або делегувати іншим особам право укласти) будь-яких угод/договорів, крім випадків, коли прийняття рішення про укладення певних угод/договорів віднесено цим статутом до виключної компетенції спостережної ради або загальних зборів акціонерів.

Згідно з пп. 17) п. 8.2.1. статуту ПАТ «Б» до виключної компетенції Спостережної ради ПАТ «Б» належить зокрема прийняття рішення про вчинення значних правочинів у випадках, передбачених чинним законодавством.

Пункт 12.1. статуту ПАТ «Б» визначає, що значний правочин це правочин, учинений банком, якщо ринкова вартість майна (робіт, послуг), що є його предметом, становить 10-ть (десять) і більше відсотків вартості активів банку, за даними останньої річної фінансової звітності.

Договір факторингу № 2 не є значним правочином в розумінні п. 12.1. статуту, оскільки сума, що є його предметом складає менше ніж 10 (десять) відсотків вартості активів банку, які у 2013 році становлять 577 096 161,28 грн.

Крім цього, договір факторингу № 2 не є безоплатним, оскільки передача права вимоги до боржника передана в обмін на фінансування позивача в сумі 36 884,55 грн.

У відповідності до ст. 204 Цивільного кодексу України правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним.

Заявляючи позов про визнання недійсними договорів позивач має довести наявність тих обставин, з якими закон пов'язує визнання правочину недійсним і настанням відповідних наслідків.

Згідно ч. 1 ст. 215 Цивільного кодексу України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою - третьою, п'ятою та шостою статті 203 цього Кодексу.

Статтею 203 Цивільного кодексу України визначаються загальні вимоги, додержання яких є необхідним для чинності правочину.

Так, частинами 1-3, 5 та 6 ст. 203 Цивільного кодексу України встановлено, що зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також моральним засадам суспільства; особа, яка вчиняє правочин, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності; волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі; правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним; правочин, що вчиняється батьками (усиновлювачами), не може суперечити правам та інтересам їхніх малолітніх, неповнолітніх чи непрацездатних дітей.

Згідно з ч. 3 ст. 215 Цивільного кодексу України якщо недійсність правочину прямо не встановлена законом, але одна із сторін або інша заінтересована особа заперечує його дійсність на підставах, встановлених законом, такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

Відповідно до статті 33 та 34 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Позивач не надав до суду доказів, які б підтверджували той факт, що договір суперечить нормам Цивільного кодексу України, іншим актам цивільного законодавства, а також моральним засадам суспільства; не довів відсутність необхідного обсягу цивільної дієздатності будь-якої з осіб, яка вчинила спірний правочин; відсутність вільного волевиявлення та невідповідність його внутрішній волі учасника спірного правочину; не спрямованість будь-якої зі сторін на реальне настання правових наслідків, обумовлених спірним правочином.

Згідно з п. 2.1. постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 11 від 29.05.2013 «Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними» вирішуючи спори про визнання правочинів (господарських договорів) недійсними, господарський суд повинен встановити наявність фактичних обставин, з якими закон пов'язує визнання таких правочинів (господарських договорів) недійсними на момент їх вчинення (укладення) і настання відповідних наслідків, та в разі задоволення позовних вимог зазначати в судовому рішенні, в чому конкретно полягає неправомірність дій сторони та яким нормам законодавства не відповідає оспорюваний правочин.

Судом встановлено, що правові підстави для визнання недійсними договору факторингу № 2 від 08.12.2014 та договору про відступлення права вимоги від 08.12.2014, який посвідчений приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Морозовою С.В. та зареєстрованим в реєстрі за № 6642 відсутні.

З огляду на те, що вимога про зобов'язання відповідача повернути позивачу документи є похідною від вимоги про визнання договору факторингу № 2 недійсним, в позові в цій частині слід відмовити.

Відповідно до ч. 1 ст. 15 Цивільного кодексу України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

Згідно з ст. 16 Цивільного кодексу України кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу.

Відповідно до ст. 1 Господарського процесуального кодексу України підприємства, установи, організації, інші юридичні особи мають право звертатися до господарського суду згідно з встановленою підвідомчістю господарських справ за захистом своїх порушених або оспорюваних прав і охоронюваних законом інтересів.

Обов'язок доказування та подання доказів відповідно до ст. 33 Господарського процесуального кодексу України розподіляється між сторонами виходячи з того, хто посилається на певні юридичні факти, які обґрунтовують його вимоги та заперечення.

Це стосується позивача, який мав довести наявність тих обставин, на підставі яких він звернувся до господарського суду з позовними вимогами про визнання недійсним договору.

Зважаючи на вищенаведене, позовні вимоги Публічного акціонерного товариства «Б» є необґрунтованими та такими, що не підлягають задоволенню повністю.

Витрати по сплаті судового збору, відповідно до ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, покладаються на позивача.

Керуючись ст. 49, ст.ст. 82-85 ГПК України,-

В И Р І Ш И В:

В позові відмовити повністю.

Повне рішення складено 23.02.2016.

Суддя

В.В. Сівакова